

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

Al Restaurant del Marroc

EL CAMARER:—¿Vol pendre alguna cosa?

L'ALEMANY:—Sí; però hauria de ser en companyia d'aquets dos senyors que seuen allí.

LA JUSTICIA DE L'INTERVENCIÓ AL MARROC

TANCANES les Corts, l'intervenció al Marroc y el perill d'una nova guerra són quasi la única preocupació de la nostra política, y probablement ho seran tot l'estiu. Aviat hi haurà a Barcelona un nou *meeting* contra l'aventura marroquina, en aquest mes de Juliol, que té, en els seus darrers dies, un record inesborrable de protesta antigüerrera. Es, doncs, obligació de tot ciutadà manifestarse en aqueix punt de la vida espanyola, y jo vull dedicar per això l'article d'avui a assentar be el meu parer sobre la qüestió.

Contra l'intervenció armada al Marroc solen ferse dues castes d'arguments: els uns desde'l punt de vista marroquí; els altres desde'l punt de vista espanyol. Així els uns diuen: l'intervenció al Marroc es un atac a la llibertat d'un poble, y per això tota vera democràcia té d'oposarshi.—Els altres diuen: a Espanya no li convé intervenir al Marroc, perquè s'ha d'acabar ab la tradició de les guerres inútils y agotadores; tenim massa interessos a que atendre, relacionats ab la nostra vida interior, pera que anem a ficarnos a casa del veí; y además nosaltres no estem encara prou civilisats pera exportar la civilisació a les terres no civilisades; això sense comptar que no som un poble colonisador.

M'apresso a dirvos que'l meu punt de mira s'aparta bastant d'una y altra d'aquelles opinions. Per de prompte descartem el punt de vista marroquí. L'intervenció europea al Marroc podrà esser un atac a l'existència d'aqueix imperi com a personalitat política; podrà esser un atac a la vida tradicional d'aquella rassa; però es un bé evident pera la sort de la civilització, que es interès general; es un bé evident pera la sort futura d'aquelles terres; es un bé evident pera la llibertat personal, individual, d'aquells mateixos habitants, que sols per una intervenció estrangera podran esser subjectes de llibertat y capassos de ciutadania. No hi ha atac a una nació allà ont no hi ha nació; y un remat immens d'esclaus o de barbres no es una nació, perquè no té ni la més petita consciència de solidaritat; hi haurà, si volem, una vaga idea de coparticipació en una mateixa fe, manifestada en la repetició maquinal y rítmica d'uns mateixos gestes culturals, ja que la religió es la que substitueix l'idea nacional en quant a la vida colectiva, com substitueix a la ciencia en quant a la vida individual. Però no hi ha, certament, en aquell nomenat imperi la menor coesió que personalisi o unificui en una forma de poble la juxtaposició irregular dels poblats y de les kábiles. Fins y tot la paraula *Imperi*, això es, subordinació regular de parts a un tot, de radis a un centre, es una irrisió en aquell atomisme dispers de gentades. La guerra civil continua (no goso dirne ni guerra civil) prova la manca absoluta de sentit coherent entre aquell remat humà, ont la prehistoria està fossilisada y ont els homes sofreixen la corrupció de tots els estancaments.

La Conferència d'Algeciras, proclamant l'intangibilitat de l'Imperi y la sobirania del soldà, proclamava un Imperi y una sobirania inexistents; y ab aquell principi sancionava, en tot

Tornant de Madrid.—Els eucaristics a Barcelona

—Primer, donarem un tom pel Park.

—Després, farem una visita a la Moreneta.

—Y, com a final y ab tota reserva, ja cà l'Anguilero!

REPICS

NA de les moltes festes organitzades a Madrid ab motiu del Congrés Eucaristic, va ser—jadmírese!—una corrida de toros.

Per més que no sabem comprendre quina relació poden tenir els toros ab l'Eucaristia, celebrem de totes veres la pensada dels directors del Congrés clerical.

Aixís s'ha vist que, per ells, tot això de la religió no es més que una bandera que cobreix tota classe de mercaderies.

Y de passada s'ha tret al Congrés Eucaristic una bona part de la malícia que semblava portar.

Perquè, una Assamblea catòlica que comença ab l'exhibició de cent bisbes y acaba ab una estocada *aguantando* del *Bienvenida* y un *volapié* del Gaona, no es possible que preocupi gaire a ningú.

Més que l'indignació al cap, fa venir la rialleta als llavis.

En una cosa solament trobem que estigueren poc acertats els organitzadors de la corrida eucarística.

Els toros que's varen lidiar eren sis *Miuras*. Donat el caracter de la festa, ¿no hauria sigut més natural lidiar sis *Mauras*?

Un petardo sense importància va espantar de tal modo als assistents a la processó eucarística de Madrid que, a conseqüència de l'esverament, hi hagué un grapat de contusionats.

¿Y aquets són els valents defensors de la religió?

Veritat que, si això fa novetat als madrilenys, a nosaltres no'ns estranya gens.

La valentia y el braó en defensa del seu catolicisme van demostrarlo ja a sota'l llit aleshores de la *setmana del mangre*.

Y això que allò no va ser cap petardet!

Llegeixo:

«El senyor Mir y Miró, del Circol Lliberal Monarquic, ha anat a Tremp a estiuajar.»

Molt ben pensat.

Els lliberals monarquics, qui més qui menos, tots necessiten anarhi a Tremp.

O, millor encara, haurien d'aprendre del nostre bisbe doctor Laguarda, qui, quan vol estiuajar, se'n va directament cap a Cardó.

Oh, l'eficàcia de la creu!

L'expres de Madrid que duia al bisbe, de retorn de la moixiganga eucarística, va arribar a Barcelona ab dues hores de retras a causa d'una averia.

¿Y això que tots els passatgers d'aquet tren eren religiosos!

Lo qual vol dir que no devien perdre's per senyarse.

Dijous va correr la veu de que en Jaumet se trobava a Barcelona.

Diuen que's passejava acompanyat del seu incondicional La Cerda.

Acompanyat de *La Cerda*?

Aixís es possible que fossin ells.

Devien anar per la qüestió dels tocinaires... a protestar de la *matansa*!...

L'altre dia un fumador va desfer un cigarro que acabava de comprar y... ¿mai dirien que va trobarhi a dintre?

Una corda!

—¿Per què la senyora Arrendataria m'hi haurà posat aquesta corda?—se preguntava l'home, intrigat.—Per si'm vui penjar?... ¿Com si pera suicidarnos no n'hi hagués prou ab el tabaco que'ns dona!...

CORRESPONDENCIA

Cavallers: Eudald Sala: Potser s'aprofiti l'anagrama.—M. S. y F.: Tenim ganes de servirlo, encara que devegades ab això de les ganes no n'hi ha prou.—Pepitu Utset y Turró: Res de numerics, que hi estem renyits.—Ll. Robell y Crema: Això són ratlles curtes, però no són versos. Oh, es que hi va molta diferencia!...—P. V. (Olot-S. Joan les Fonts): Llargueja massa. Les correspondencies ab destí a la publicació s'han de redactar a tall de telegrama.—J. S. y G.: Si'ns queda espai, potser sí.—B. C. R.: No m'acaben de fer felis.—J. R. D.: Hi farem lo que bonament se pugui.—S. M.: Es molt defectuosa de forma. Ademés, té un interès excessivament local.—P. R.: Prengui nota de lo mateix que dic al seu antecessor.—F. P.: Procurarem complaure'l.—J. G.: Lo mateix li dic a vostè.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8 Tinta Ch. Lorilleux y C.^a